

Een film als een gedicht

Filmregisseur Ricky Rijnke (1981) sleepte op de grote internationale filmfestivals prijs na prijs binnen met haar eerste speelfilm *Silent Ones*. Niet zo gek, voor dit bijzondere debuut met de weidse landschappen, de claustrofobische sfeer en het poëtisch zwijgen.

Silent *Ones* is een zeer internationale film: voor de vrouwelijke hoofdrolstrikte Ricky Rijnke de Hongaarse actrice Orsolya Tóth die ze ontmoette op het filmfestival van Locarno. De mannelijke hoofdrolspeler, Fatih Dervisoglu, plukte ze achter de kassa van de Turkse supermarkt thuis op de hoek vandaan. De muziek werd gecomponeerd door een Rus en achter de camera stonden een Belg en een Hongaar. Interessant detail: de productie was in handen van Rijnke's ouders, Mildred van Leeuwarden en Dirk Rijnke, die eerder werkten met grootheden als de Poolse filmmaker Krzysztof Kieslowski.

Met *Silent Ones* vertelt Ricky Rijnke nauwelijks een verhaal. In plaats daarvan probeert ze de geestesgesteldheid van de hoofdpersoon in beelden te vangen. Die beelden zijn geheimzinnig, dromerig en grimmig. Mistige landschappen, modderige akkers, roestige schepen, dampende kerncentrales, asgriauw water. De jonge vrouw Csilla overleeft een auto-ongeluk, maar raakt daarbij haar jongere broertje kwijt. Is hij dood? Of alleen maar weggelopen? Het blijft onduidelijk. Om een nieuw leven te beginnen, monstert ze aan op een schip dat koers zet richting West-Europa. Maar onderweg gaat het niet goed met haar.

Csilla's wereld wordt vooral bevolkt door vrachtwagens, machines en boten. Er zijn nauwelijks mensen te zien en er is ook nauwelijks dialoog. We moeten het voornamelijk doen met een gefluisterde voice-over, Csilla's inwendige stem. *Silent Ones* is eerder een beeldgedicht dan een speelfilm. Voor de beelden

De film zuigt je een onwerkelijke wereld binnen

tekenden twee camerameden met een eigen stijl. Gergely Pohárnok filmde de weidse landschappen waar Csilla en Isti doorheen trekken.

Jean-Paul de Zaeytijd roept met zijn camerawerk de claustrofobische sfeer op, op het schip waar Csilla wordt bedreigd.

Rijnke's minimalisme roept associaties op met het werk van haar stadsgenoot Nanouk Leopold (*Boven in het stil, Guernsey*). Ze deelt Leopolds perfectionisme als het gaat om beeld, maar gunt zichzelf meer bewegingsvrijheid. *Silent Ones* zuigt je een onwerkelijke wereld binnen, een eenzaam, obscuur gebied, waarvan je vermoedt dat het ergens in Transnistrië ligt. Of misschien in Wit-Rusland. Maar verrassend genoeg is de film gewoon opgenomen in de polders van Zeeuws-Vlaanderen en op een verlaten schip in de haven van Rotterdam. Dat zegt iets over het talent van Ricky Rijnke.

☞ Vanaf 11 december in de bioscoop